

for man ikke har beregnet Rente heraf for meer end $8\frac{1}{2}$ Maaned, vil man kunne gjætte sig til, da man har tiltænkt disse Penge en anden Anvendelse til det Tidspunkt. Men saaledes som Posten nu i det andet Thing er indført i Finantsloven — tidligere stod den kun i de trykte Anmærkninger, og jeg troer, at man har overseet Grunden, hvorfor den stod der — forekommer det mig, at der er en ligefrem Strid mellem Lit. b i § 5 af Finantsloven og den nedenfor indførte Anmærkning. Naar der i Anmærkningen staaer: „I Henhold til Lov af 3die Marts 1860 holdes Reservefondens Tilgodehavende i Monarchiets Totalkassabeholdning disponibel til Udgangen af Finantsaaret 1861—62, hvad enten Tilgodehavendet hidrører fra det sidste eller tidligere Finantsaars Overflud“, er det mig klart, at Folkethinget burde have opført denne Sum med Renter for de fulde 12 Maaneber, da det først er ved Udgangen af det kommende Finantsaar, at den skal være disponibel. Dette er altsaa overseet i det andet Thing, men der er ikke nogen Fare derved, da den høitærede Indenrigsminister jo nok skal vide at faae den Rente deraf, der tilkommer Reservefondens. Uagtet jeg altsaa finder, at hele denne Paragraph er uheldig redigeret, troer jeg ikke, at der heri er nogensomhelst tilstrækkelig Grund for Landsthyngtet til at søge at faae et Fællesudvalg nedsat for Finantslovens Bedkommende, og jeg skal derfor anbefale Thinget at stemme mod Mindretallets Forslag.

Besværlig: Det vil være det høie Thing klart, at den Bemærkning, som den ærede Minister anførte mod mig, allerede er modtaget af den ærede Ordfører. Derved er min Stilling bleven meget let. Jeg maa med den ærede Ordfører være enig i, at naar man taler om en Sum, som er disponibel fra den 1ste April, og man gaaer ud fra den Forudsætning, at den skal forrentes med 4 pCt., maa det være 4 pCt. Aaret rundt. Jeg kan ikke see, hvorledes man

skulde kunne forstaae det anderledes. Jeg maa derfor vedblivende være af den Mening, som ogsaa er tiltraadt af den ærede Ordfører, at de Tal, der findes i Lovforslaget ere vigtige. Den meget ærede Ministers Bemærkning om det danske Sprogs Reenhed er ogsaa besvaret af den ærede Ordfører, idet han har gjort opmærksom paa, at her ikke er Tale om Purisme, men om hvorledes Ordene skulle forstaaes.

Indenrigsministeren ad interim:

Det gjør mig ondt, at den ærede sidste Taler ikke vil bekjende den Feil, han har begaaet i sit Endringsforslag, at Renten er vigtig beregnet af de 293,000 Rd.; men jeg kan ikke troe andet, end at han vil give mig Ret i, at der er begaaet en Feil. Jeg paastaar iøvrigt, at det ikke er et skjodesløst, men et godt dansk Sprog, naar jeg siger: hold Dig færdig til den og den Tid. Det er ikke Meningen dermed, at Vedkommende skal være færdig fra det Dieblit af han bliver saaledes tiltalt, men at han skal være færdig, naar Diebliffet kommer. Naar Udvalget har meent, at man maatte bruge en anden Bending istedetfor „til“, nemlig „indtil“, protesterer jeg i det danske Sprogs Navn mod Udvalgets Mening. Men jeg vil dog nødig have, at vi skulle blive alfor indvilliede i dette Sprogspørgsmaal. Jeg gjorde blot denne Bemærkning mod Kritiken, som jeg ikke anerkjender for rigtig.

Ordføreren: Jeg skal heller ikke fortsætte denne lingvistiske Strid, men skal dog gjøre opmærksom paa, at „holde disponibel“ neppe i det finantsielle Sprog kan bethyde det, den høitærede Minister vil lægge deri.

Da Ingen videre begjærte Ordet, gif man til Afstemning, hvorved: